

2. ПОСРЕЩАНЕ

Не сънувамъ ли въ радостна треска,
не привиждамъ ли нѣкакъвъ духъ?
Самъ свети Николай ме посрѣща
въ бѣла нимба и златенъ кожухъ.

Ето кротко ме той наближава,
благославя ме съ трѣпни рѣце —
или мигаръ азъ виждамъ на яве
единъ старецъ съ познато лице?

(Туй е твоя баша, Марангозовъ,
навалянь отъ никулденски снягъ,
въ своя беденъ кожухъ сарабозевъ,
съ този вехтъ астраганенъ калпакъ.)

Една дълга и тежка минута
той се взира дорде ме познай
и съ несвой гласъ прошѣпва нечуто:
— Да не бждешъ ти нашъ Николай?